

Susan Wiggs
Köztünk marad

A The New York Times sikerszerzője

*Susan
Wiggs*

KÖZTÜNK
MARAD

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Between You and Me*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

• *Magyarra fordította:* Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó Kft., 2019

ISBN 978-963-448-829-3

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock
- *A szerző fotója:* Susan Doupé

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret utca 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Előhang

Aznap, amikor megszülettem, amikor még csak pár órája voltál ezen a világon, jó melegen bebugyoláltalak, és befektetted egy régi almásládába, aztán elvittelek, és ott hagytalak egy idegen helyen, mint a dobogó szívem egy darabkáját, mint egy ajándékot Istennek, akiben nem hittem, de akiben nem mertem nem hinni. Egyesek azt mondhatják, hogy emberáldozat voltál, de én úgy éreztem, mintha én lennék az áldozat, mert akkor és ott meghalt bennem valami.

Bár túl fiatal voltam, ezért tudatlan, hittem, hogy nélkülem jobb életed lesz... Nem akartalak elhagyni, de félttem, hogy mi történne, ha megtartanálak.

Mindazok után, amiken abban az évben keresztülmentünk, elég önismeretre tettem szert, hogy tudjam, az ifjúságom és az ostobaságom veszélyes lenne rád, és elég eszem volt ahhoz, hogy kitaláljam, mit kell tennem. Nem sokat tudtam a modern világról, a városról, törvényekről, a szívet behálózó, eltéphetetlen kötelékekről, de úgy éreztem, jobban jársz, ha megnyílik előtted egy másfajta jövő, ha egy másik család nevel fel, messze Middle Grove-tól.

Addigra már azt is tudtam, hogy mi a kórházak feladata: embereket mentenek meg. Engem is megmentettek. Így aztán elvittelek egy kórházba, hogy téged is megmenthessenek.

Természetesen az újságok ezt másképp tálalták. A sajtó felfújta az ügyet, a legszenzációsabb aspektusára összpontosított: az elhagyott kisbabára, a rejtélyre, amely megfejtésre vár, egy rettenetes családi titokra, amit egy bizalmatlan, zárt közösség rejtegetett.

Csak hogy az újságok tévedtek.

1. RÉSZ

ARATÁS

Augusztus

„A nehézségekkel kezdődnek a csodák.”
(AMISH KÖZMONDÁS)

A reggeli égbolton ezüstös villanás látszott, egy sugárhajtású repülő húzott el a magasban. Caleb Stoltz hátratólta széles karimájú kalapját, és követte tekintetével a gépet, amely a felhőtlen kék nyári égbolton ritka – drága és elérhetetlen – ékszerként szikrázott.

– Nézd, Caleb bácsi, nyomvonalak! – bökött Jonah a fehér csóvákra, amelyek a gép röppályája mentén kettészelték az eget.

Caleb az unokaöccsére vigyorgott, és átnyújtotta a horganyzott tejesvödröt, amit félig megtöltött a fejőházban.

– Kondenzcsíkok. Ki ne lötyögtesd! – intette a fiút. – Mindjárt megyek én is reggelizni.

Jonah a vödröt lóbálva visszaindult a takaros, fehérre meszelt, deszkaburkolatú házba, poros, meztelen talpa alig kivehető nyomokat hagyott a száraz talajon. Pipaszárlába – amely szinte feketére sült a Crystal Falls-i strandolások során – komikus látványt nyújtott a kopott, fekete nadrágban, amely nemrég még tökéletesen illett rá, de amelyet mostanra már kinőtt. Jonah elmúlt tizenegy éves, és úgy nőtt, mint a kukorica nyár derekán.

Meg kell kérnem Hannah-t, hogy varrjon neki új nadrágot, mielőtt megkezdődik a tanév, gondolta Caleb. Az idő múlását leginkább a gyerekek növekedésén érezte, mert a farmon az évszakok számítottak, nem az évek.

Caleb lemosta a fejőállást. A vízgőz hangosan sistergett a betonon, bepárásította a bakancsát. Miután elzárta a locsolócsapot, feltekerte a slagot, és elhagyta a csúrt, újra felpillantott az égre, a lassan eloszló, vattaszerű felhőpamacsokra. A gép már messze járt, New York vagy Bangkók vagy valami más hely felé repült, amely az ő számára örökké elérhetetlen marad.

Vizsgálta kicsit a röppályáját, aztán azon tűnődött, miért nevezik pályának, amikor nincs ott semmiféle pálya, csak a láthatatlan levegő.

Ha Rebecca itt lenne, felvonná a szemöldökét, és megdorgálná a haszontalan gondolataiért. Ő megkérné, bizonyítsa be, hogy bármely gondolat haszontalan lehet, mire a nő értetlenül összeráncolná a homlokát.

– Nahát, Caleb Stoltz! – kiáltana fel, és témát váltana, szokása szerint.

Hm... Rebecca. Beszélnie kell vele, még ma. Ettől nagyon ódzkodott, de a mondandója túl régóta nyomta a lelkét, és nem halogathatta tovább, tisztázni kell a helyzetet.

Elvileg megállapodtak. Rebecca arra számít, hogy hamarosan megajándékozza a hagyományos eljegyzési órával, ő pedig cserébe egy hímzést kap a lánytól, amely a beleegyezését szimbolizálja. Aztán jöhet a megkeresztelkedés, a házasság és a családalapítás. Rebecca nem lelkesedett azért, hogy részt kell vennie Jonah és Hannah felnevelésében, és gondoskodnia kell Asáról, Caleb apjáról is, de kész volt teljesíteni a kötelességét.

Caleb azonban végre szembenézett az igazsággal, azzal, amit az ösztöne súgott, amióta csak az egyház vénei ezt a házasságot indítványozták. És ezért kell mielőbb sort kerítenie erre a kínosnak ígérkező beszélgetésre. Őszintén kedvelte Rebecca Zookot, de nem érezte iránta azt a mély szerelmet, amely örökre egymáshoz köt két embert. Még abban sem volt biztos, hogy létezik ilyesmi.

A lényeg az, hogy nem lenne tisztességes tovább hitegetnie a nőt.

Az udvaron megállt, körülhordozta a tekintetét a Poconos lábánál kezdődő széles völgyön, a távolba vesző, kukorica-, búza-, lucerna- és cirokmezőkön, amelyek színes négyzetekből összeállított takaróra emlékeztették. A távolban Eli Kemp és a fiai a búzát aratták, a kaszáik egy ütemre mozogtak a himnusz ritmusával, amit énekeltek, hangjuk a reggeli csendben végigzengett a völgyön. Úgy haladtak előre, mint egy dolgos hangyasereg, a kaszák szabályosan aprították a szárazakat, amelyek mind egy oldalra dőltek. Eli felesége lassan követte őket, kötegekbe kötve a kévüket.

Igen, ez Middle Grove, gondolta Caleb. Az itteni élet középpontjában a hit, a munka és a család áll, és mindezt az áhítat közös köteléke fűzi össze. Más környékbeli farmerek talán beszívják az édes levegőt, és magukban hálaimát mormolnak. *Köszönet ezért a napért, ó, Uram.* De ő... ő már hosszú ideje nem tett ilyet.

A szomszédos farmon egy hidraulikus motor bűgása törte meg a reggel csendjét, a géphang elnyomta Kempék énekét. Hauberék elkezdtek megtölteni a silót. A dízelmotoros gép felaprítja a kukoricát, aztán befűjja a tartályba.

Caleb azt tervezte, hogy átmegy segíteni nekik, miután beszélt Rebeccával. Addig is legjobb lesz, ha elfoglalja magát. Szeretett dolgozni, mert az megakadályozta, hogy túl sokat tételődjön. A nap már felkelt, sok tennivaló várt rá, és a munka gyorsan megy, ha a szomszédok együtt végzik.

Levéve a kalapját megtörölte verejtékes homlokát, és bement a házba. Bár minden ablakot kitártak, a konyhában fülledt meleg uralkodott. A régi, öntöttvas tűzhely ajtaja tiltakozó csikorgással nyílt ki, ahogy Hannah, az unokahúga felszította a tüzet a kávéfőzéshez. A füst és az égett pirítós ismerős szaga ellepte, szürke ködbe burkolta a helyiséget.

– Hannah megint odaégette a pirítóst – közölte Jonah teljesen feleslegesen.

Hannah, aki tizenhat éves volt, és olyan idegen, rejtélyes, mint egy tudományos-fantasztikus regény földönkívüli szereplője, a csípőjére tette a kezét.

– Nem égettem volna oda, ha te nem loccsantod ki a tejet – meredt vádlón az összekarcolt linóleumpadlón csillogó, kékesfehér tócsára.

– Nem loccsantottam volna ki a tejet, ha nem nevezted volna *brutz* kisbabának.

– De hát *az* vagy – replikázott a lány. – Mindig duzzogsz.

– Aha. Majd ha férjhez mentél, és lesz egy saját kisbabád, megtanulod, mi az a duzzogás!

– Hé, hé, hé! – emelte fel csitítóan a kezét Caleb. – Még hét óra sincs, és ti ketten máris marakodtok.

– De Hannah azt mondta rám, hogy...

– Elég legyen, Jonah. – Caleb nem kiabált, de éles hangja észre térítette és tüstént elnémította a fiút.

A gyerekek sokat civakodtak, de nagyon szerették egymást. Miután tragikus körülmények között elvesztették a szüleit, a kapcsolatuk még szorosabbá, bensőségesebbé vált.

– Azért ettél valamit?

– Megint szőlőkását csinált a kukoricapelyhéből – panaszkodott Hannah. – Ez undorító. – Jonah fura szokása, hogy szőlőzselét tesz a müzlijére, mindig kiakasztotta.

– Még mindig jobb, mint az odaégetett... – Elkapva Caleb figyelmeztető pillantását, Jonah elhallgatott.

– Eredj át Hauberékhez – mondta Caleb. – Mondd meg nekik, hogy nemsokára én is jövök.

– Oké. – Jonah a fejébe csapta a kalapját, és az ajtóhoz indult.

– Légy óvatos a gép közelében, hallod? – kötötte a lelkére Caleb, ahogy lelki szemei előtt felvillant az aprító éles pengéje és a silócsiga.

– Ne aggódj, már akkor silóztam, amikor még rajta volt a tojánhéj a fenekemen – mondta Jonah a hetyke vigyorával, amellyel mindig sikerült elűznie Caleb bosszúságát. – Ó, majdnem itt felejtettem a szerencsepénzemet!

Beszaladt a szobájába, és amikor visszatért, a kezében szorongatta az érmét. Életében egyszer mozdult ki Middle Grove-ból, ennek az emléke volt a blakesleei, régi, vízenergiával működő fűrésztelepről származó, pénzprésben lelapított fémérme, amelyet nagy becsben tartott. Most a zsebébe csúsztatta, aztán felrántotta a szűnyoghálós ajtót.

– Délben találkozunk – szólt utána Caleb.

– Rendben.

– És ne csapd be...

Az ajtó becsapódott.

– ...az ajtót – fejezte be Caleb a mondatot, és megcsóválta a fejét.

Hannah feltörölte a kiömlött tejet, míg Caleb kezét mosott. A mosogató fölötti ablakon át látta, ahogy Jonah, fürgén, mint a nyúl, átszáguld a mezőn. Jubilee, a collie keverék szuka, aki mindenhová követte a gyereket, mellette ügetett. Jonah hirtelen előreugrott, és két tenyerét a talajra támasztva cigánykereket vetett.

Ez volt a fiú egyik specialitása, ruganyos, fiatal teste így fejezte ki színtiszta örömét, vagy talán így mutatta meg, mennyire értékeli a tökéletes nyári reggelt.

A konyhában kínos csend telepedett rájuk, amely ugyanolyan fojtogató volt, mint a füst.

Caleb az utóbbi időben nemigen tudott mit kezdeni az unokahúgával. Hannah még kicsi volt, amikor ő a vének leplezetlen rosszallása dacára elhagyta a közösséget, hogy új életet kezdjen. Mire a tragédia után visszatért, Hannah-ból sovány, szorongó tizenkét éves kamasz lány lett, akit a meggyilkolt szüleiről szóló rémálmok kínoztak.

Most az unokahúga, aki idegen lénynek tűnt számára, egyetlen lányként élt egy csupa férfi háztartásban, és az anyai kéz helyett be kellett érnie Caleb irányításával. A férfinak azonban fogalma sem volt róla, hogyan bánjon vele, a nagyapja, Asa pedig görcsösen ragaszkodott a régi hagyományokhoz. Hannah barátnői közül már többen megkeresztelkedtek, menyasszonyok lettek, de ő nehezen tudta elképzelni fiatal unokahúgát feleségként és anyaként.

Caleb alaposan megmosta és megtörölte a kezét, egy tálcára készítette az apja reggelijét, és ahogy szokta, az asztalon hagyta. Asa mindig korán kelt, a napját a ház melletti fészerben, a *Daadi Hausban* a *Die Botschaft* olvasásával kezdte.

Calebkinyitotta a konyhaszekrényt, kivette egy köteggéskészpénztakávésdobozból, és belehajtogatta a bankjegyeket a tárcájába. Azt tervezte, hogy miután végzett a ház körüli munkákkal, és beszélt Rebeccával, felmegy a Grantham Farmra egy új lóért. Baudouin, a strapabíró, zömök belga ló már megöregedett. Hosszú, értékes „szolgálat” után megérdemelte, hogy nyugodtan bókláshasson a legelőn, szóval ideje volt másik lovat szerezni helyette.

Caleb igáslovakat kölcsönzött, hogy egy kis pluszkeresetre tegyen szert, és fizetni tudja a farm számláit. A szolgáltatását sokan igénybe vették, főleg telente, amikor a kocsik elakadtak a hóban, és kidőlt fákat kellett elvontatni az útból. Az angoloknak meglepően sok vontatásra volt szükségük.

Ahogy megint kipillantott az ablakon, látta, hogy Jonah majomügyességgel felkapaszkodik a futószalagon az aprítóhoz.

A srác imádta a magas helyeket, és bárhová boldogan felmászott. Caleb is így volt ezzel ifjúkorában, és tény, ami tény, egy siló tetejéről másképp néz ki a világ.

Gyakran elképzelte a toronyjelenetet *A Gyűrűk Urából*. Azt a regényt nem lett volna szabad elolvasnia, és amikor az apja rajtakapta, alaposan eltángálta a botjával.

Annak idején, ahogy az aprítóba gyömöszölte a kukoricát, Caleb fantáziájában a berregő, csillogó pengék a tornyot őrző, vad, tűzokádó sárkány fogáivá váltak.

– Sajnálom a pirítóst, Caleb bácsi – szólalt meg Hannah, lekotorva az elszenesedett morzsákat a fémrácsról.

– Semmi baj. – Caleb, hogy oldja a feszültséget, elvett egy égett darabot, beleharapott, és behunyta a szemét, mintha valami nagyon finomat enne. – Ó! – suttogta. – Ambrózia.

– Jaj, Caleb bácsi, ne butáskodj! – kuncogott Hannah.

Caleb nagy nehezen legyűrte a falatot, és elvigyorodott, kivillantva koromtól fekete fogait.

– Ki butáskodik?

– Egyáltalán mi az az ambrózia? Mindig olyan nagy szavakat használsz, amiket nem ismerek.

– A görög mítoszok isteneinek eledele – felelte a férfi. – Valami olyasmi, ami megfelelő táplálék az isteneknek.

Hannah felszisszent a görög istenek – egy másik tabutéma – említésére, és lesöpörte a morzsákat a pultról.

– Te olyan művelt vagy.

– Attól még, hogy ismerem egy szó jelentését, nem leszek művelt.

– De igen. Rebecca is azt mondta, hogy elmentél, és sokkal műveltebben tértél vissza, ezért

nem csatlakoztál még a rendhez, mert az angolok telebeszéltek a fejed badarságokkal, és túl büszkévé tettek.

– Rebecca szereti hallani a saját hangját. – Mihelyt meghallotta Rebecca nevét, Caleb érezte, hogy a nyakán vékony patakban lefolyik az izzadság. Szóval a nő úgy véli, hogy a közösségtől távol töltött idő büszkévé tette őt. Ez is azt mutatta, hogy nem illenek össze. A tanulás nem büszkévé, hanem alázatossá teszi az embert.

A távolléte során Caleb elkövette az elképzelhetlent: elvette az amishok elveit, rendszeresen bejárt az egyetemre. Az amishoknál szokásos, mindössze nyolcosztályos képzés óriási szomjúságot hagyott a lelkében. Úgy vágyott a könyvekre és a tudásra, mint az ember egy hideg limonádéra valamelyik forró augusztusi napon. Harminc mérföldet biciklizett ide-oda naponta, hogy órákat vehessen a közösségi egyetemen, és szivacsként szívta be az ismereteket: tanult történelmet, filozófiát, logikát, matekot és olyan természettudományos tárgyakat, amelyeknek semmi közük nem volt a terméshozamhoz vagy az állattenyésztéshez.

Megalázó volt felfedezni, milyen keveset tud a világról, mennyit kell még tanulnia, de alig indult el ezen az úton, máris haza kellett térnie. És mostanában gyakran érezte úgy, mintha a Middle Grove-on túli világ ingerlő, elérhetetlen ábrándképként lebegne a látóhatáron.

Hannah időközben rendet rakott a konyhában, a maga hanyag, csöppet sem körültekintő módján. Asa biztos felhívja majd a figyelmét a padlón maradt morzsákra és a pulton felejtett konyharuhákra, és rosszállóan összevonja a szemöldökét a reggelis tálcája láttán, aztán megjegyzi, hogy egy rendes amish család tagjai együtt ülnek asztalhoz, tiszta arcuk fénylik az áhítattól, ahogy némán imádkoznak, mielőtt nekilátnak az áfonyalekváros palacsintának és a vastag szelet főtt sonkának.

De őket nem lehetett rendes amish családnak nevezni, és ezen Caleb sem változtathatott.

– Caleb bácsi?

Hannah hangja olyan bizonytalanul csengett, hogy a férfi megfordult. Meglepődött, amikor látta, hogy az unokahúga arca, amit fekete *kappja* kibomlott szalagja keretezett, piros, mint a pipacs.

– Mi a baj, *Liebchen*? – vetette be a régi becenevet, remélve, hogy ezzel megnyugtatja a lányt.

– Izé... vasárnap este közös éneklés lesz az imaházban – mondta Hannah. – Azon tűnődtem... khm... hogy elmehetek-e.

– Miért ne mehetnél?

A vasárnapi istentisztelet után gyakran tartottak ilyen összejöveteleket. A felnőttek hazamentek, de a fiatalok és gyerekek összegyűltek az asztalnál énekelni, nem a reggeli ájtatosság lassú zsoltárait, hanem gyorsabb ütemű dalokat, amelyek azt a célt szolgálták, hogy feloldódjanak, beszélgetni kezdjenek. Ami tulajdonképpen azt jelentette, hogy a fiatalok felmérték egymást, vonzalmak szövődtek, a fiúk udvarolni kezdtek... Kívülálló számára ez mesterként ismerkedési módnak tűnhetett, pedig hasonló funkciót töltött be, mint egy gimnáziumi bál az amish közösségen kívüli világban.

– Akkor rendben – mondta Hannah. Szaporán pislogott, a keze remegett, a tekintete ide-oda cikázott.

– Szeretnél még valamit kérdezni? – faggatta Caleb.

– Hazahozhat Aaron Graber a szekeren? – hadarta a lány.

Caleb szíve elszorult. *Aaron Graber*? A kölyökre jobban illett volna a *Grabber*, „Tapizó” név. Nem volt ínyére a gondolat, hogy az ő kis Hannah-ja egy olyan fiú iránt érdeklődik, aki úgy méregeti a lányokat, mint róka a tyúkokat.

Távoli, eszeveszett ugatás szűrődött be az ablakon, de Caleb kizárólag az unokahúgára összpontosított. Tudatában volt az ügy fontosságának. Hannah azt akarta, hogy udvaroljanak neki. Az ő kis Hannah-jának *udvarolni* fognak. Mintha csak tegnap történt volna, hogy megtanította elütni a labdát és pontot szerezni a lassú pályás softballban, és megneveltette a bugyuta vicceivel. Hová lett az a Hannah?

– Nos – kezdte –, nem hiszem, hogy...

– Kérlek, Caleb bácsi! Megkérdezte, hogy hazahozhat-e.

Mielőtt a férfi válaszolhatott volna, a konyhaajtó nagy csattanással kivágódott. Levi Hauber arca olyan színű volt, mint a másnapos hó, a válla remegett, a tekintetében rémület és elszörnyedés tükröződött, és Caleb ereiben megfagyott a vér.

– Gyere gyorsan! Jonah-t baleset érte! – kiáltotta Levi.

Ó, bassza meg! – motyogta Reese Powell, amikor a munkahelyi telefonja rezegni kezdett a zsebében, és úgy érezte, mintha áramütés érte volna. Egek! Az előbb hunyta le a szemét, mert már óriási szüksége volt egy kis alvásra. Megnézte a kijelzőt, és látta, hogy Mel keresi, az ügyeletes rezidens a sürgősségin.

Reese gépiesen belebújt rövid, fehér köpenyébe, a nyakába akasztotta a fonendoszkópját, és elhagyta a pihenőszobát.

A hosszú, csillogó folyosó tele volt felszerelésekkel és kerek ágyakkal, itt-ott tolószékben kókadozott egy-egy páciens. A falaknál néhány görgős veszélyeshulladék-gyűjtő tartály állt. Ápolók és nővérek suhantak fel-alá.

Reese pislogott néhányat, hogy lerázza a félbeszakított alvás miatti kábultságot, és nagy levegőt vett.

Mindent megteszek, amit csak tudok, a betegeimért.

Ez volt a mantrája, a cél, amit negyedéves orvostanhallgatóként kitűzött maga elé. *Mindent megteszek, amit csak tudok, a betegeimért.*

Három éven át tanult, teletömte a fejét tudással, memorizált, megfigyelt, de idén, ebben az évben, amikor befejezi az egyetemet, és megszerzi az orvosi képesítést, egyetlen egyszerű, ám annál nehezebb célt tűzött ki maga elé: Tedd azt, ami helyes.

Az egyik dolog, amit a sürgősségin szeretett, a kiszámíthatatlanság volt. Az ember sosem tudta, kit hoznak be legközelebb. A szülei elszörnyedtek, amikor erről beszélt velük. A gyermeksebészet felé terelték, azt várták, hogy ahhoz közeli szakterületet választ.

Ám Reese kivételesen fellázadt, kissé letért az általuk preferált útról. A sürgősségi ellátásban akart több tapasztalatot gyűjteni, és a Mercy Heights, amelynek traumatológiája első szintű ellátást biztosított, volt erre a legjobb hely Philadelphiában.

A betegfelvételnél, a sürgősségi ügyelet középpontjában páciensek és családtagok várhoztak. Reese Melt kereste a tekintetével, amikor egy nővér kidugta a fejét az egyik vizsgálóból.

– Ó, remek, hát itt van! – kiáltotta. – Szükségünk lenne valakire, aki beszél spanyolul. Van egy kis problémánk.

Reese odasietett hozzá.

– Mi a probl... Ó! – Egy másodpercig némán állt, a fiatal, sötét hajú nőt bámulva, aki pecsétes ruhában, embrió pózban feküdt az ágyon. A nő barna szemében félelem és bizalmatlanság tükröződött. Valaki azt kérdezte tőle, mit vett be és mikor, de a nő erre csak még riadtabban pislogott.

– Az utcán kóborolt, amikor rátaláltak – magyarázta a nővér. – Egyelőre csak annyit tudunk, hogy terhes. És hogy valamilyen tudatmódosító hatása alatt áll. Azt mondta a mentősöknek, hogy kábult. Próbáljuk kideríteni, mitől.

Egy biztonsági őr már készenlétben állt, a kezében béklyókkal. Mel megrázta a fejét. Reese tudta, hogy attól fél, elmérgesedik a helyzet, ha korlátozni próbálják a nő szabad mozgását.

– Ez nem a gyógyítás helye – mondta a nő, spanyolul hadarva. – Ez a halál helye, az örök kárhozaté. – Aztán halkán, motyogva imádkozni kezdett.

Reese spanyoltudása egyszerre felelevenedett. A köznyelvi változatot beszélte, amit Juanitától, a hajdani dadusától tanult. Gyermekkorában több időt töltött Juanitával, mint az örökké elfoglalt, szuper sikeres szüleivel.

– *Hola, señora!* – mormolta meleg, megnyugtató orvosi mosollyal. – ¿Qué pasa?

Az anyanyelvén kiejtett szavak hallatára a nő elnémult, és haragosan Reese-re meredt.

– Reese Powell vagyok – folytatta Reese spanyolul, megőrizve a szemkontaktust. – A kollégáimmal szeretnénk megvizsgálni, és meggyőződni arról, hogy jól van.

- Hagyjon békén. Ezek rossz emberek.
- Segíteni akarunk – mondta Reese. – Beszél angolul?
- Nem. Semmi angol.
- Kérem, feltehetek néhány kérdést?
- A titkaim nem tartoznak másra.
- Vannak titkok, amelyeket jobb megosztani. Ez az első kisbabája?
- Igen. – A nő kicsit ellazult, elvette a karját felhúzott térdéről.
- Hogy hívják, hölgyem?
- Lena Garza.
- Hány éves, Lena?

A nő habozott.

- Tizenkilenc – motyogta végül.
- Kérdezze meg, mit vett be – mondta valaki. – Korábban azt mondta, hogy kábult.

Reese néhány másodpercig figyelmesen vizsgálgatta az olajbarna arcot, a kintől eltorzult vonásokat. Lena idősebbnek tűnt tizenkilenc évesnél, a tekintete hajszolt volt, és rémült.

– A forgalmas útesten téblábolt – fordította le Reese spanyolra az egyik mentős szavait. – Miért? Bevett valamit?

Megtanították rá, hogyan viselkedjen empatikusan, ismerte a fogásokat, a közvetlen szemkontaktus, a fizikai érintések hatalmát. Eleinte különösnek találta, hogy így teremtsen kapcsolatot vadidegen emberekkel, de ma már teljesen természetesnek érezte.

Elégedetten látta, hogy a nő még jobban ellazul, és nagy levegőt vesz.

– *Estoy intoxicada* – mondta, a mutatóján viselt ezüstkarikát forgatva.

– Kérdezze meg, mit...

– Várjon – vágott közbe Reese. – Az *intoxicada* csak azt jelenti, hogy fogyasztott valamit, ételt, gyógyszert, valamit, amitől rosszul lett. – Lenához fordult. – Megmondaná, mit evett?

– Az anyám azt mondta, hogy a pokol tüzén fogok elégni – suttogta a nő. – Nincs férjem, ezért használtam a gyógyfüveket.

Reese lélegzete elakadt.

– Csakugyan bevett valamit – mondta Melnek angolul. – Milyen füveket, Lena?

A nő kopott ruhája zsebébe nyúlt, és kivett egy zörgő celofánzacskót.

– Azt mondta, ettől megjön a menzeszem.

Reese elvette a zacskót, és megmutatta Melnek.

– Angyalgyökér. Állítólag vetélést okoz.

Mel megszagolta a sárgásbarna növényt.

– *Dong quainak* is hívják. Mikor evett belőle? Négy óránál régebben? És mennyit?

Reese tolmácsolta a kérdéseit.

– Nem emlékszem. A pokolra kerülök – nyöszörögte Lena.

– Csak ha meghal – mondta spanyolul Reese. – És ezt nem fogjuk engedni, ma nem.

– Azonnal ki kell mosnunk a gyomrát – közölte Mel.

Miközben az asszisztensek előkészítették a tálcát, és kimérték az aktív szenet egy pohárba, Reese tovább faggatta a nőt: Mikor menstruált utoljára? Járt orvosnál? Hol lakik?

Feljegyezte a válaszokat, aztán rábeszélte Lenát, hogy feküdjön hanyatt, és hagyja, hogy a monitorokra kössék.

– Meg kell vizsgálnom a kisbabáját, rendben? – Óvatosan felemelte a nő ruháját, és végigcsúsztatta a Doppler-fej zselétől síkos végét Lena lapos hasán, a szívhangot keresve.

– Juj! – kiáltotta a páciens. – Ez hideg! Miért kínoz engem?

– Sajnálom – mondta Reese. – Kérem, hogy most ne mozogjon, és ne is beszéljen. Szeretnénk hallani a kisbabája szívdobogását... Megvan – mondta, ahogy a Dopplerből ütemes *dom-dom-dom* hallatszott. – Ez a kisbabája szívverése.

Lena elernyedtt a vizsgálóasztalon, és a karjával eltakarta a szemét.

– Igen, hallom – mondta. – Igen. Az anyám azt mondja, bűn házasságon kívül gyermeket

szülni.

Reese hallgatott egy darabig, aztán kijelentette:

– Az édesanyáknak sincs mindig mindenben igazuk. – Cinkos mosollyal hozzáfűzte: – Az enyém erről másképp vélekedik. Hadd gondoskodjunk magáról, és amikor már jobban lesz, hívunk valakit, akivel megbeszélheti a lehetőségeit.

Elmagyarázta, hogy ki akarják mosni a gyomrát, és meggyőzte Lenát, hogy működjön együtt, nyelje le a szondát. A nő szinte rögtön öklendezni kezdett, és ki akarta tépni a csövet, de Reese mindenféléről fecsegett, megnyugtatóan duruzsolt, ahogy Juanita tette, amikor ő kislány korában félt a sötétben, és hozzábújt.

Lena szeme hamarosan becsukódott, ökölbe szorított ujjai szétnyíltak a lepedőn.

Mel intett, és Reese követte a folyosóra.

– Szép munka volt – dicsérte meg a férfi. – Lenát nemsokára hazaküldhetjük.

Reese a feldúlt fiatal nőre gondolt, az ijedt szempárra és az ösztönös tudásra, amely, mint egy öreg lélek, mélyen benne élt.

– Mielőtt kitenné a szűrét, hívjunk valakit, akivel megbeszélheti a lehetőségeit. A tolmácsolást vállalom.

– Remek ötlet – bólintott Mel. – Mindjárt felhívom a szociális gondozókat és a szülészeti-nőgyógyászati osztályt.

Az ehhez hasonló pillanatok mindig jóleső érzéssel töltötték el Reese-t. Maximalista negyedévesként, hosszú haja végéhez közeledve tele volt tervekkel, de kérdésekkel is. A szüleinek megvoltak a maguk elképzelései a jövőjéről: bekerül egy kiváló rezidensprogramba, és a megfelelő gyakorlat és képesítések megszerzése után csatlakozik a gondosan felépített praxisukhoz. De olykor Reese kitekintett ezek közül a keretek közül, és ilyenkor megpillantott valami mást, talán egy másik álmot, amely eltért a szüleiétől.

A folyosó végén a kétszárnyú ajtó nagy robajjal kivágódott, és berontott Jack Tillis, a traumatológia vezetője. A köpenye szélei úgy repdestek mögötte, mint két szárny. A nyomában tolongtak odaadó tanítványai: rezidensek, nővérek, támogatószemélyzet és a technikusok – a traumacsapat tagjai.

– Mi történt? – kérdezte Mel, felkapva a fejét.

– Vörös kód. Súlyos sérült érkezik – tájékoztatta egy másik rezidens. – A mentőhelikopter körülbelül húsz perc múlva landol.

Reese és Mel összenéztek. Reese gyomra görcsbe rándult az izgalomtól.

– Segíthetek?

A rezidens bólintott.

– Ezt biztos nem akarja elmulasztani. Egy kisgyerek karja leszakadt egy mezőgazdasági balesetben.

A helikopter úgy ereszkedett le az égből, mint egy hatalmas fémrovar, óriás rotorjai lelapították a poros mezőn a kukoricaszárazakat.

Caleb a földön térdelt, amit átítatott az unokaöccse vére, és ösztönösen a fiú fölé hajolt, aki már egy fényes, sárga hordágyon feküdt. Szomszédjai és a mentést végzők árnyéka ráesett, eltakarva a napot. A propellerek zúgása részben elnyomta a rádiók recsegését és a kiabálást, de Caleb most csak Jonah-val foglalkozott.

Nem sokkal korábban a fiú átszáguldott a mezőn, hogy segítsen a szomszédnak megtölteni a silót. Ezt a munkát már vagy tucatszor elvégezte. És most itt feküdt összetörten, vérezve, bal karját és kisfiús arcát összekaszabolták az aprító gonosz fémfogai. És riasztó módon, súlyos sebei dacára az eszméletén volt.

Sápadtan, elkékült ajakkal, a sokktól homályos szemmel, miközben egyre fogyott az életereje, beszélni próbált.

– Fázom – ismételte fogvacogva. – A... annyira... fázom.

– Itt vagyok, kisöreg – mondta Caleb. A hangja reszelős volt a pániktól. – Melegen tartalak.

A mentősök rögzítették a sérült kart egy tömlővel, nyakmerevítőt adtak Jonah-ra, és az összes takarót ráterítették, de a fiú továbbra is remegett, mint a nyárfalevél. Most a mentősök arra készültek, hogy a hordágyat beemeljék a helikopterbe.

– Nem vihetik el abban... abban az izében – lépett előre Caleb apja, nádpálcájával a földre koppintva. – Nem engedem.

Attól a pillanattól fogva, hogy a megyei mentők közölték, Jonah egyetlen esélye a túlélésre az, ha helikopteren egy philadelphiai traumaközpontba szállítják, megosztottság lett úrrá a közösségen. Telefonon felhívták dr. Mose Shrockot, aki a helyi kórház sürgősségi ellátását felügyelte, és miután ő is egyetértett a mentőkkel, Caleb habozás nélkül hozzájárult a szállításhoz.

Most úgy érezte, mintha az arcát kőből faragták volna, ahogy az apjára meresztette a szemét.

– Elviszik – jelentette ki egyszerűen. – Mert én engedélyezem.

– Uram, hátrébb kell lépnie! – kiáltotta egy mentős, Asa elé plántálva magát. – Hogy időt nyerjünk, nem állítjuk le a helikopter motorját.

– A mentősök gondoskodnak rólad – mondta Caleb, ahogy feltápászkodott. – Szeretlek, Jonah, sose felejtse el, hogy szeretlek.

– Caleb bácsi, maradj velem!

A rotorzaj ellenére Caleb tisztán hallotta a fiú szavait, és a halk könnyörgés szíven taláta.

Az ápolók és mentősök felemelték a hordágyat. A pilótanő megkerülte a helikoptert, ellenőrizte a talajt. Jonah szinte elveszett a takarók és felszerelések között, a vére lucskossá áztatta a földet.

– Vele megyek – mondta hangosan Caleb. – Vele kell mennem.

Egy mentőmellényes nővér ránézett, aztán a fiúra pillantott.

– Kérem! – könnyögött Caleb. – Még olyan kicsi! Csak egy kisfiú!

– Ebben a pilóta dönt, de mindjárt megkérdezem... – mormolta a nővér.

Caleb megfordult, és szemben találta magát az apjával. Asa a fejére szorította a kalapját, hogy ne fújja el a rotorok szele. Egyenes szabású kabátja, nadrágja bő szára vadul lobogott. Két oldalán a szomszédok álltak, a félelem és rosszallás komor falaként.

Az utolsó, ami Calebet most érdekelte, a Rend volt, de az apjának és a véneknek nyilván ez volt az első.

– Ha Isten úgy akarja – kezdte Asa –, a fiú túléli, anélkül, hogy felemelnék az égbe.

Caleb nem bízott Istenben, már régóta nem, de nem szállt vitába az apjával. Tudta, hogy semmi értelme.

Hannah odaszaladt hozzájuk. Az arca fakó volt, a szeme könnyben úszott.

– Vele kell menned, Caleb bácsi, vele kell menned.

Alma Troyer is előrelépett, az ajkát elszántan összepréselte. A tekintete Asáról Hannah-ra vándorolt.

– Eredj csak, Caleb, a távollétedben szívesen gondoskodom Hannah-ról.

A mentőmellényes nővér visszatért, és megérintette Caleb karját.

– A pilóta azt mondta, velünk jöhet.

Caleb bólintott, és az apjához fordult.

– Majd telefonálok. – A falu közepén volt egy telefonfülke, de a készüléket csak hivatalos, üzleti és sürgősségi hívásokra használták. Caleb nem várta meg az apja válaszát, sarkon fordult, és követte az egyik technikust a helikopterhez.

A csövek és monitorok kusza szövevényében fekvő Jonah-t épp akkor emelték be a fényes, kék helikopter oldalába.

– Ejha, hiszen maga valóságos óriás! Húzza be a nyakát – parancsolta a technikus, felfelé bökve.

– Balról, előlről közelítse meg a helikoptert.

A pilótanő, aki épp a rádiójával foglalatzkodott, Calebre pillantott.

– Maga aztán jó nagyra nőtt! – kiáltotta. – Hány kiló?

Caleb sosem mérte meg a súlyát, így csak megsaccolni tudta.

– Kilencven – felelte, nagyon is a tudatában a veszélynek, amit a forgó rotorok jelentettek. Tisztában volt vele, hogy a forgószárny könnyen lefejezheti, ha nincs résen.

Úgy vélte, a magassága valamivel több mint százkilencven centi lehet, a melegvérű lovak nagyságából ítélve, amelyekkel dolgozott.

– Ha száztíz alatt van, a súlyhatáron belül maradunk – mondta a pilóta. – Gyerünk!

A technikus megfogta Caleb vállát, és felvezette a férfit a fedélzetre. Valaki odahajította a kalapját. Megmutatták, hová üljön, és hogyan kösse be magát. A szűk belső tér miatt elég közel került Jonah-hoz, de nem tudta eldönteni, hol érintse meg. Végül csak úgy találomra letette a kezét a lábára. Még a termostakarókon át is érezte, hogy a gyerek teste hideg, mint a jég.

– Jonah – mormolta –, itt vagyok, hallod? Veled jövök.

Kapott egy fejhallgatót, és a szivacsos párnákat a fülére igazította. A rádiók recsegték és sípoltak, a légzésfigyelő berendezések csipogtak, a pántokat és szorítókapcsokat rögzítették. Jonah orrára és szájára maszkot helyeztek, és az egyik mentős rendszeres időközönként levegőt pumpált a tüdejébe. Aztán az ajtókat becsukták, a pilóta elhadart egy csomó utasítást, ellenőrizte a műszerfalat, különböző kapcsolókat, karokat fordított el.

A rotor egyre sebesebben forgott, és a helikopter nagy robajjal – szinte függőlegesen – felemelkedett.

Caleb gyomra felkavarodott, a levegő szinte kiszakadt a tüdejéből.

A kerek ajtóüvegen át látta a felszállóhely közelében összegyűlt szomszédokat és barátokat, az apját, aki még mindig a kalapját fogta, aztán az emberek egyre jobban összezsugorodtak, ahogy a helikopter mind feljebb emelkedett. Végül a tömeg már csak egy szürke foltra hasonlított, az aranyló kukoricamező közepén, Hannah pedig, aki leroskadt a földre, és fekete szoknyája szétterült körülötte, egy tintapacára.

Valakinek oda kellene mennie hozzá, gondolta, meg kellene ölelnie, hogy megnyugtassa... De ez nyilván senkinek nem jutott az eszébe...

Átrepültek a siló fölött, és Caleb megpillantotta a henger nyílásához vezető szállítószalagot, és a tetején az aprítót. És a földön, a zöld és barna talajon meglátta az unokaöccse vérének fakó foltját, amely – különös módon – törött csillagra emlékeztette.

A mentős nővér információkat rikoltott egy rádióba, de a szavaiból Caleb nem sokat értett. Bemondta, mekkora Jonah vérnyomása, azt, hogy a páciens lélegzik, de a sérülés helyétől disztálisan nincs érverése, és más adatokat is megadott, kódokban, és hadarva, nem csoda, hogy nem tudta követni. Ám egyetlen szót elkapott.

Részleges felkarcsonti amputáció.

Amputáció.

A helikopter felgyorsult, és enyhén oldalra dőlt. Caleb a falnak feszítette a tenyerét, hogy megőrizze az egyensúlyát, és a gyomra megint felkavarodott.

Aztán egy másik, nagyon erős érzés tört át a Jonah-ért érzett rémülete falán, és azonnal elszégyellte magát. Mert a rettenetes tragédia ellenére felvillanyozta, hogy *repül*.

Kiskora óta sokszor megpróbálta elképzelni, milyen lehet ez, és most átélte. És sokkal elképesztőbbnek és riasztóbbnak találta, mint ahogy számított rá.

A lenti tájat mintha a zöld, a sárga és a barna különböző árnyalatú négyzeteiből illesztették volna össze, és a négyzetek között ösvények és öntözőárok húzódtak.

Shady Creek egy fényes, ezüst szalagnak tűnt, amit erdősávok szegélyeztek, a házak, a járdák, a fehér léckerítések makettelemeknek. Egy keskeny, egysávos úton vászontetős szekér araszolt előre. Egyetlen ló vontatta, és Caleb még a magasból is felismerte Zookék shire-ét, de hát gyakorlatilag minden Middle Grove-i lovat ismert.

A helikopter olyan gyorsan repült, hogy a táj pillanatról pillanatra változott. Amikor maguk mögött hagyták a Poconost, az ápolónő, aki addig egy berendezés gombjait nyomogatta, Calebre nézett.

– Uram – mondta –, fel kell tennem néhány kérdést a fiáról. – A hangja a fülhallgatóban fémesen, távolian csengett.

– Persze, csak tessék – felelte Caleb. Nem akarta arra vesztegetni az időt, hogy felvilágosítsa, Jonah az unokaöccse.

Megmondta a fiú nevét, életkorát, és kijelentette, hogy tudomása szerint semmire sem allergiás. A nővér ezután a baleset körülményeiről faggatta. Caleb igyekezett megmagyarázni, hogyan működik a gép, hogyan aprítják fel a pengék a kukoricát és fújják a silóba, és hogy olykor egy cső keresztbe fordul, és a következővel meg kell lökni, de a nővér arckifejezése arra vallott, hogy éppolyan érthetetlennek találja mindezt, mint ő az orvosi szakzsargonját. Még valamit kiolvasott a nővér szeméből, a legfontosabb kérdést, de tudta, hogy a nő ezt nem fogja kimondani.

Hogyan engedhetett egy kisgyereket egy ilyen veszélyes gép közelébe?

Caleb erre maga sem tudta a választ. A farmokon ilyen volt az élet, mihelyt megtanultak járni, a gyerekek is segítettek. A legkisebbek a csirkéket és a kacsákat etették, kigyomlázták a kertet, leszedték a paradicsomot és borsót. Amikor egy fiú idősebb lett, segített a szántásban és a boronálásnál, a szénabálázásban, kévekötésben, őt küldték ki a fejőházba, hozta-vitte a vödörket, elvégzett minden ház körüli munkát, tette, amit kellett. Az amishok így éltek, és sosem kérdőjelezték meg a hagyományokat.

Caleb Jonah felé fordult, de a fiút szinte teljesen eltakarták a csövek és vezetékek, a nagy műanyag maszk, és a mentős, aki folyamatosan pumpálta a levegőt a tüdejébe.

A helikopter megint elfordult, és a táj újra megváltozott. Philadelphia egy széles folyó és más vízi utak mentén fekvő, sörteszerűen meredező, acél- és betonrengetegből épült labirintusnak tűnt.

A város rendelkezett egy bizonyos varázssal, lehetetlen szögekben húzódó, forgalmas útjai sajátos szépséget kölcsönöztek neki. Az egyik épület tetejére festett jelek mintha mágnesként vonzották volna a helikoptert.

– Forró leadásra készülnek – magyarázta a nővér. – Kiemelik a fiát a gépből, még mielőtt a motor leállna, de maga várja meg, amíg a pilóta azt mondja, hogy biztonságos kiszállni.

– Rendben. – Caleb meghökkent, amikor lenézett, és látta, hogy a véres kezében még mindig görcsösen szorongatja a kalapját. A másik keze a Jonah csontos, meztelen lábát borító takarón nyugodott.

Kérlek, Jonah, könyörgött magában, meg ne halj itt nekem!

Az amishok csak az istentiszteleteken imádkoztak hangosan. A hosszú, néma elmélkedések emberei voltak, ezért hitték őket sokan lassú észjárásúnak. Caleb most hosszan, buzgón imádkozott magában, kegyelemért esdekelve.

Ő még csak egy kisfiú, Uram. Énekel a kacsáknak, amikor reggel megeteti őket. A kutyája az ágya lábánál alszik. Valahányszor mosolyog, mintha kisütne a nap. A nevetése mindig arra emlékeztetett, hogy az élet csoda szép. Nem veszíthetem el, nem lehet. Nem veszíthetem el az én Jonah-mat.

Caleb évek óta nem imádkozott, mert mindig úgy érezte, mintha az ima pusztába kiáltott szó lenne, hiábavaló, haszontalan. Csak az igazán erős hitűek gondolták azt, hogy valóban van valaki a túloldalon, aki hallja őket.

Philadelphiaiában gyakoriak voltak a sérülések, és Reese is sokkal találkozott: lőtt sebekkel, késelésekkel, autókarambolokkal. És hébe-hóba valami új és szokatlan esettel: egyszer egy fickót hoztak be a traumára, akinek a teste egy fatörzsgörgető versenyen zúzódott össze, máskor egy ablakmosót, aki leesett egy állványzatról, egy ejtőernyőst, akinek az ernyője nem nyílt ki a levegőben, és aki hetvenöt mérföld per órás sebességgel csapódott a földnek.

Az efféle tragikus, különleges balesetek furcsa hatással voltak a csapatra, ilyenkor megsuhintotta őket a mulandóság szele, úgy érezték, pengeélen táncolnak, ráébredtek, hogy olykor mindenkinek hajszálon múlik az élete. És a csapat egyetlen célja az volt, hogy megmentse a mindenkori áldozat életét.

A mentőhelikopter személyzete által küldött előzetes jelentések alapján az érkező fiú szintén élet és halál között lebegett.

Egyrészt fiatal volt, erős és egészséges, ugyanakkor szörnyű sérülést szenvedett, és rengeteg vért veszített. Ha a sokk nem ölte meg, a szepszis vagy egyéb sérülések még megtehetik.

– Most hozzák le – jelentette a traumacsapat főnövére.

– Készüljenek fel! – parancsolta Jack. A baleseti sebészet vezetőjeként úgy irányította az embereit, mint egy kiképző őrmester az újoncokat, és a legapróbb részletekre is kiterjedt a figyelme. Előkészítette a legkorszerűbb gépeket: a lélegeztetőt, az intravénás készüléket, a betegfigyelőt, gondoskodott arról, hogy a szükséges személyzet, a laborosok és a radiológus a helyén legyen. Utána az állomás egy különös, futurisztikus katedrális belsejére hasonlított, a közepén az ágy egy oltárra, amelyen áldozatokat mutatnak be, hogy kiengeszteljék valamelyik panteon haragvó isteneit.

Az utolsó pillanatok némaságban teltek, a csapattagok gondolatait lelassította a várakozás feszültsége, a mozgásukat a nehéz, bíborvörös, röntgensugárzás ellen védő mellények súlya. A vezetőorvos, a kezelőorvos, a lélegeztetőcsapat, a nővérek és beteggondozók, a röntgenteknikus, a CT-s, a gyógyszerész, a kórházi adminisztrátor, a támogatószemélyzet és a lelkész mind a gondolataikba merültek.

Reese biztosra vette, hogy némelyikük imádkozik, ő maga a mantrájába kapaszkodott: *mindent megteszek a betegeimért.*

Az emberek ugrásra készen álltak a helyükön. Reese érezte, hogy az adrenalinszintje megemelkedik, a bizsergés a mellkasából indult, és szétterjedt, mint egy kábítószer, elérte a nyakát, vállát, karját és lábát. Tisztában volt az emberi test fiziológiájával, de egyetlen tankönyv sem képes megfelelően leírni bizonyos dolgokat, például az izgatott várakozás mámorát. És a dermesztő félelmet.

A gyakorlata során megtanulta, hogy traumás helyzetekben az embernek nem sok ideje van gondolkodni. Noha a fejében kavargtak az adatok és eljárásmodok, mindent kizárt, kivéve azokat, amelyek segíthetnek a páciensnek. A traumaszobában nem érzett éhséget, sem fáradtságot, még csak pisilnie sem kellett. Annyira összpontosított, hogy *semmit* sem érzett, amit aggasztónak talált.

Mel megnyugtatta, azt mondta, ez jó. Egy fibrillációnál az orvosnak nem empátiára, hanem hideg algoritmusokra van szüksége. Azt is mondta, hogy gondolkozzon rajta, nem akar-e a baleseti sebészetre jelentkezni rezidensnek, de Reese-nek ez esze ágában sem volt. Mégis, másféle tervei dacára, az ilyen pillanatokban előfordult, hogy fontolóra vette Mel ajánlatát.

– Figyelje Jacket – súgta Mel a fülébe. – Nézzen és tanuljon. Ő a *maestro*.

Reese bólintott. Lélegzet-visszafojtva állt, bizseregve a tudattól, hogy mindjárt minden megváltozik. Aztán kivágódtak a dróthálós lengőajtók, és megérkezett a páciens.

– Vigyázat! – kiáltotta többször is az egyik mentős hátrafelé haladva, miközben végighúzta

a kerekas hordágyat a folyosón, ahol a padlóra vörös vonalat és a *Minden traumás eset* szavakat festették.

– Félre az útból!

Reese rohanó mentősöket látott, akik közrefogták a hordágyat, felkészülve arra, hogy átadják a páciens a sürgősséginek. A nyakát nyújtogatta, de a fiút eltakarta a személyzet, csak a túlméretezett merevítőgallért és a friss vértől pirosuló vákuumsíneket látta.

A kerekas hordágy mögött egy férfi lépkedett, magas termete mellett mindenki eltörpült. Az inge és a keze csupa vér volt. Homlokába hulló, aranyszőke tincse alatt az arca merevnek tűnt, mintha ráfagyott volna az aggodalom kínja. Úgy festett, mintha most élné át minden szülő legszörnyűbb rémálmát.

A hordágyat a helyiség közepére tolták, és a csapat munkához látott.

– Hogy van? – kérdezte Jack, lecövekelve az ágy végénél.

– Nem túl jól. – Irene, a mentőhelikopteres nővér hátralépett, megnézte a tabletjét, és gyors helyzetjelentést adott a sérülésről, az életjelekről, az ellátásról. Elmondta, hogy a fiúnak adtak vérkészítményt, hogy csökkentsék az elvérzés veszélyét. A monitorok fülsértően sípoltak és füttyültek, ahogy a gyereket a röntgenasztalra fektették. A sarokban egy szerver fényei zölden és sárgán villogtak.

Reese igyekezett kivenni a kisfiú vonásait az orrára és szájára helyezett átlátszó maszk alatt. Mély, nyílt sebek szabdalták össze a gyerek arcának egyik oldalát, mintha egy hatalmas medve marcangolta volna össze. A szeme kék volt, a pillantása ide-oda ugrált.

– Jóságos isten! – suttogta Reese. – Öntudatán van.

– Kezdetől fogva – mondta Irene. – Elképesztő srác vagy, Jonah. Kitartás! Csak így tovább.

– Dr. Tillis vagyok – mondta Jack, a fiú szemébe nézve. – Itt jó kezekben vagy.

A fiú ajkai megmozdultak a maszk alatt, bepárásítva a műanyagot. Nem sírt, Reese sejtette, hogy sokkos állapotban van.

– Rendben – mondta Jack. – Lássuk azt a kart.

A gyorskötést eltávolították, és feltárták a kart. A csapat legedzettebb tagjait is megdöbbenetette a rettenetes, szagatott szélű seb, a leffegő bőrcafatok, a csont és a véres kötőanyag látványa. Még nézni is fájdalmas volt.

És a gyerek még csak el sem vesztette az eszméletét! – gondolta Reese. *Miféle fából faragták?*

– Jonah, kispajtás, meg tudod mozdítani a bal kezéd ujjait? – kérdezte dr. Tillis.

A kéz nem mozdult.

– Fel tudod emelni a hüvelykujjadat, mintha okézni akarnál valamit? Képes vagy rá?

A fiú összehúzta a szemét, a fájdalma dacára erősen összpontosíthatott, de hiába. Minden ina, idege, csontja összeroncsolódott, vagy leszakadt.

– Teljes abláció – mormolta valaki a közelben. – Jóságos ég...

– Jöjjön ide, Powell! – parancsolta dr. Tillis. – Ilyet nem lát mindennap. Távolítsa el az alsó ruházatot, és vegyen vért.

A gyerek ruházatának nagy részét már eltávolították, levágták vagy letépték a mentősök, vagy elszakadt a balesetnél. Sovány mellkasa és medencéje fehér volt, mint a márvány. Egyszerű fehér, a sok mosástól elszürkült bokszeralsót viselt, ezt Reese gyorsan levágta róla ollóval, további sérüléseket keresve, amelyekről tájékoztatnia kell a vezető orvost.

– A medencén nincs jele bevérzésnek vagy zúzódásnak – jelentette.

Fertőtlenítette a bőrt Betadine-nal, és kitapintotta a femorális artériát.

– Ez kicsit csípni fog, Jonah – mondta, aztán nevetségesnek érezte magát, hogy egy csípésre figyelmeztet valakit, akinek a karja cafatokban lóg. Beszúrta a tűt a megfelelő szögben. A vékony cső gyorsan megtelt élénkpiros vérrrel. Miközben egy másik orvostanhallgató steril gézzel nyomást fejtett ki a szúrás helyére, Reese gondosan felcímkézte a levett vért, és átnyújtotta egy laborosnak.

Jack parancsokat osztogatott, további vizsgálatokat kért, fájdalomcsillapítást, röntgent, meleg takarókat, és egy Foley-katéterballont a vizeletvizsgálathoz.

Reese szeretne volna megsimogatni a fiút, valahol, valahogyan, ehelyett a munkájára koncentrált, és követte az utasításokat.

A gyereket infúzióra kötötték, és a hirtelen nagy mennyiségben a szervezetébe juttatott folyadékok és gyógyszerek gyorsan hatottak.

Talán képzelődött, de Reese esküdni mert volna rá, hogy Jonah őt nézte, amikor előrehajolt, hogy ellenőrizzen egy csövet és egy monitort. Aztán a fiú behunyta a szemét, és Reese magában azt kívánta, bár megsimogatta volna.

Jonah Stoltzot gyorsan előkészítették a műtetre, a csapat minden tagja tudta a dolgát. Megtisztították és bekötötték a sebeit, megröntgenezték és megvizsgálták sovány, törékeny testét, stabilizálták az állapotát, amennyire lehetett. Három szinttel feljebb a műtőben a sebészek már bemosakodtak, és felkészültek a legvalószínűbb végkimenetre, a csonkolásra.

A görgős ágyat elnyelte a felvonó csillogó, rozsdamentes acél gyomra. Aztán gumyszerű nyikorgással a liftajtók becsukódtak, és a traumaállomásra megint csend borult. A hirtelen vákuumban az adrenalinszint azonnal esni kezdett.

A sürgősségi osztályon dolgozóknak, különösen a traumacsapatnak rövid, de létfontosságú kapcsolata volt a páciensekkel, ez kicsit hasonlított arra, amikor két ember véletlenül összetalálkozik egy buszon.

Minimális részletekkel rendelkeztek a sérülés előzményeiről, rövid időre a páciens vált az univerzumuk középpontjává, majd miután a beteget átvitték a műtőbe, mindenki folytatta a saját munkáját. Sosem kapták meg a lezárást. Csak egy oldalt olvastak el a szövegből, sosem ismerték meg a teljes történetet.

A helyiség gyorsan kiürült. A korábban makulátlan szoba most véráztatta csatatérre hasonlított, de már be is futottak a takarítók.

Reese körülpillantott, és a szeme megakadt valamin. A padlón egy hosszúkás érme feküdt. Talán egy kerék lapította le, vagy valamilyen gép? *Old Blakeslee Fűrésztelep*, olvasta el a belenyomott jelzést.

A köpenyzebébe csúsztotta az érmét, és kísértelt a sürgősségi osztály melletti kertbe. A személyzet szeretett megpihenni az ide kitett ülőgarnitúrán. Reese a folyóra nézett, a partot szegélyező parksávra, ahol gyerekek frizbiztek, és dobáltak kosárra, párok napoztak a gyepon, turisták sétáltak, és biciklizők húztak el mellettük, aztán az összeszabdalt karú fiúra gondolt, akit olyan gyorsan felvittek a sebészetre, és megborzongott.

A kert túlsó végében az egyik sürgősségi nővér maga elé bámulva szívta a cigarettáját, vékony füstcsíkokat eregetve a meleg, mozdulatlan levegőbe. Reese nem ítélte el a káros szenvedélye miatt, és nem emlékeztette arra, hogy itt tilos a dohányzás. A súlyosabb traumás esetekkel mindenki a maga módján birkózott meg. Egyesek fecsegéssel vezették le a feszültséget, mások bezárkóztak, képzeletükben valami békés, sima tükrű medencében lebegtek, míg vissza nem nyerték a lelki egyensúlyukat.

Reese még nem tudta, ő melyik csoportba tartozik, és ez a gyakorlata valószínűleg nem fog olyan sokáig tartani, hogy kideríthesse. Ahogy most a kertben az eseten rágódott, igyekezett elhelyezni a hosszú távú terve kontextusában a tapasztaltakat.

Világéletében a karrierjére összpontosított, bár nem emlékezett rá, hogy mikor választotta ezt a pályát. De talán az választotta őt, vagy inkább mások tukmálták rá. Olykor idegennek érezte magát a saját életében, mintha valamiféle Rip Van Winkle-ként húsz év alvás után hirtelen felébredt volna, és csodálkozva azt kérdezné magától: *Hogy a fenébe kerültem ide?*

Elvileg az előtte álló út olyan egyszerűen áttekinthető volt, mint egy autótérkép. A szülei, Hector és Joanna Powell mindketten sikeres orvosok voltak, meddőség- és neonatológiaspecialisták. Az édesapja a Pennsylvániai Egyetemen tanári pozíciót töltött be, a feleségével együtt úttörő munkát végzett, és ő, Reese volt a legnagyobb sikerük. Lombikbébi volt, a szülei in vitro megtermékenyítésének gyümölcse, és a létezését kizárólag az erőfeszítéseiknek és szakértelmüknek köszönhette.

Nem medítált gyakran ezen, de néha eszébe jutott, és akkor... furán érezte magát. Egyrészt

örült, hogy annyira vágytak rá, hogy elképesztő megpróbáltatásoknak vetették alá magukat miatta, ám amikor arra gondolt, hogy az életét egy Petri-csészében kezdte, enyhe viszolygás fogta el.

A szülei az ország legjobb iskoláiban taníttatták, a praxisuk bevételeiből fedezték az oktatása költségeit. Előre eldöntött tény volt, hogy belőle is orvos lesz. Fel sem merült a lehetősége annak, hogy másként határozhatna.

Miután megszerezte az alapidplomáját az orvosi előkészítőn, rögtön bekerült az általános orvosi programba. Innen egyenes út vezet majd a gyermeksebészethez, ami tökéletesen kiegészíti a szülei praxisát. Még öt évig sebészeti rezidens lesz, aztán két évet le kell dolgoznia egy gyermeksebészeten, és utána csatlakozhat a csapathoz.

Olykor, ha az előtte álló útra gondolt, migrénje támadt.

Mel is kijött a kertbe. Joviális lény, kissé zilált külseje jó hatással volt Reese-re, aki örült, hogy valami félbeszakítja az elmélkedését. Mel kitűnő orvos és remek tanár volt, és boldog házasságban élt, hála az égnek, mert Reese-nek így nem kellett attól tartania, hogy kikezd vele, vagy késő éjjel fogdosni próbálja a pihenőben. Sajnos, orvostanhallgatóként túl gyakran kellett ilyesmivel megbirkóznia.

– Mit gondol az esetről? – kérdezte a férfi. – Elég durva volt, nem?

– Hát igen. De a traumacsapatunk fantasztikus. – Reese megrázta a fejét. – Az a szegény kölyök! Az élete örökre megváltozott.

– A mentőhelikopteres nővér azt mondta, amish.

Reese összeráncolta a homlokát, megemészte az infót, miközben a lelki szemei előtt lovas kocsik, főként asszonyok, mezítlábas gyerekek képe sorjázott el.

– Komolyan? Akkor hogyan téphette le egy gép a karját? Azt hittem, az amishok elutasítják a technika vívmányait.

Mel vállat vont.

– Nyilván nem mindet. A nővér azt is elmesélte, hogy némelyik szomszéd és családtag nagy cirkuszt csapott a helikopter miatt. Nem akarták elengedni a fiút, mert a repülést tiltják a szabályaik.

– Akkor örülök, hogy az apa nem hallgatott rájuk, és fütyült a szabályokra. Ezért jelent meg a média? – intett Reese a parkoló felé, ahol a helyi tévétársaságok híradós kocsijaiból már kipakolták a kábeleket és felszerelést, és kiszálltak a kisminkelt, élőzésre készülő riporterek. Ez is afféle eset volt, amit a kórházban „drámai traumá”-nak neveztek, egy rendkívüli, gyakran tragikusan végződő esemény, amely vonzza a „hiénákat”, és amelynek a híre futótűzként terjed a közösségi médiában.

– Valószínűleg – felelte Mel. – A kórház szóvivője majd lerázza őket.

– Remek. Az utolsó, amire a családnak most szüksége van, az, hogy a riporterek üldözzék őket. – Reese benézett a széles ablakon. A sürgősségin fel-alá járkáltak az emberek, vagy aggódó képpel, csoportokba verődve beszélgettek. A szeme megakadt egy szőke óriáson, aki kibámult az ablakon. A férfi szálfagygyesen, mozdulatlanul állt, mint egy terebélyes tölgy egy szélcsendes napon, az arcát mintha kőből faragták volna.

Reese összeráncolta a homlokát.

– Az ott nem az apa?

– De, azt hiszem.

– Miért nincs fenn a sebészeten?

Mel megint vállat vont.

– Talán senki sem szólt neki.

Reese bosszúsan fintorgott. Az ilyen nagy kórházak sok szempontból nagyszerű helyek, de azért itt is akadnak apróbb hiányosságok, egyes dolgokra nem fordítanak kellő figyelmet.

– A fenébe! Megyek, felküldöm a sebészeti váróba – közölte.

Mel bólintott, és Reese visszatért az épületbe. A szőke óriás annyira kirítt ebből a környezetből kézzel varrt, sötét öltözetével, lapos karimájú kalapjával, amit a kezében szorongatott. Az inge,